

Arrest

nr. 175 585 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekster, N.A.J.D., die volgens haar verklaringen samen met haar twee dochters (S.J.H.D., tweede verzoekster en M.J.H.D., derde verzoekster) en haar toen minderjarige zoon op 2 september 2015 België zijn binnengekomen, diende samen met haar dochters een asielaanvraag in op 4 september 2015.

1.2. Op 21 april 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Deze beslissingen, die verzoeksters bij aangetekend schrijven van 22 april 2016 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- In zake N.A.J.D.:

“Asielaanvraag: 04/09/2015

Overdracht CGVS: 16/12/2015

U werd gehoord op 11 maart 2016 van 09u00 tot 13u15 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Roland, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U gaf aan een soennitische moslima te zijn, afkomstig uit Bagdad. U woonde vanaf uw huwelijk in Al-Shurta, een overwegend soennitische wijk in Bagdad. U verklaarde een diploma van het secundair onderwijs te bezitten en heel uw leven huisvrouw te zijn geweest. Uw echtgenoot, J. D., was advocaat die kantoor hield in de wijk Adhamiya. Samen hebben jullie drie kinderen, een zoon Mohammed en twee dochters, M. (...) en S. (...).

Uw problemen begonnen op 15 juli 2015. U werd midden in de nacht opeens wakker van lawaai. U zag vele mannen in de keuken, in de hal en aan de trap. Ook uw dochters snelden naar beneden. De mannen riepen allerlei slechte zaken naar jullie. Ook vroegen ze aan uw echtgenoot of er nog andere mannen in huis waren. Hij antwoordde dat uw zoon bij zijn tante was. U werd samen met uw twee dochters naar de badkamer gestuurd. Nadat het terug stil werd in het huis, stelden jullie vast dat uw echtgenoot verdwenen was. U heeft in de ochtend naar uw broer gebeld. Deze is onmiddellijk naar jullie toegekomen om de problemen te bespreken. U hield uw broer echter tegen om iets te ondernemen omdat u schrik had dat ook hem iets zou overkomen.

Enkele dagen later kreeg u telefoon van onbekende personen. Zij vroegen losgeld, 20000 dollar, in ruil voor de vrijlating van uw echtgenoot. Er werd afgesproken dat iemand het losgeld zou komen overhandigen in Habibiya op 25 juli 2015. Opnieuw pleegde u overleg met uw broer. Jullie besloten samen om de auto te verkopen, om zo aan geld te geraken. Op de avond van 25 juli is uw broer effectief vertrokken, maar ook hij is echter nooit teruggekeerd. Hierop besloot u om Irak te verlaten. U vertrok samen met uw twee dochters, S. en M. en uw (toen nog) minderjarige zoon M. op 27 juli 2015 naar Istanbul. Daar verbleven jullie iets minder dan een maand. Op 21 augustus reisden jullie verder per vrachtwagen, die jullie rechtstreeks naar België bracht en waar jullie op 2 september aankwamen. Twee dagen later, op 4 september 2015, dienden jullie een asielaanvraag in. Tot op heden heeft u niets meer van uw echtgenoot of van uw broer vernomen. Bij een terugkeer naar Irak vreest u niet zozeer voor uw eigen leven dan wel voor de toekomst van uw dochters en uw zoon. U hebt ook niets meer om naar terug te keren.

Ter staving van uw identiteit legt u volgende documenten voor: een kopie van uw nationaliteitsbewijs; de originele woonstkaart van uw man; uw originele huwelijksakte. Na het interview maakte uw advocaat nog een kopie van de identiteitskaart en van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot over.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat zowel uw verklaringen als deze van dochters M. en S., weinig gedetailleerd waren. Zo is het merkwaardig dat jullie vaag bleven over het moment van de inval en de nasleep ervan. Het is zeer frappant dat drie personen die dezelfde feiten meegemaakt hebben, alle drie exact dezelfde details kunnen aangeven, daar waar ze over andere zaken in het duister tasten. Zo droegen de invallers een hoofddoek met daarop het opschrift ‘Ya Zainab’ (CGVS, p. 25; CGVS 15/23605, p. 20; CGVS 15/23606, p. 27), maar kon geen van julie, hoewel deze personen toch enige tijd in het huis zouden gebleven zijn, zeggen wie deze mannen waren (CGVS, p. 25, 32 en 40; CGVS 15/23605, p. 20 en 24; CGVS 15/23606, p. 27, 33 en 52), wat deze mannen riepen en schreeuwden naar jullie (CGVS, p. 24 en 26; CGVS 15/23605, p. 21; CGVS 15/23606, p. 29, 37 en 38). Eveneens opmerkelijk is dat geen van jullie drie kon zegen met hoeveel personen ze het huis zijn binnengevallen, zelfs niet bij benadering (CGVS, p. 24 en 25; CGVS 15/23605, p. 19 en 20; CGVS 15/23606, p. 28). Hetzelfde deed zich voor bij jullie verklaringen over het telefonisch contact tussen u en de

ontvoerders van uw echtgenoot. Hoewel dit een sleutelgebeurtenis is in jullie asielrelaas, kon er enkel gesteld worden door uw dochters dat er afgesproken werd dat jullie 20 000 dollar moesten betalen en dat er iemand naar Habibiya moest komen om dit geld af te geven (CGVS, p. 32). Uzelf kon er enkel aan toevoegen dat het de garage, een plaats waar auto's verkocht worden, in Habibiya betreft en dat het om 10 uur in de avond moest gebeuren (CGVS, p. 32 en 32; CGVS 15/23605, p. 16; CGVS 15/23606, p. 48 en 49). Het feit dat er op basis van dergelijke zeer algemene instructies een transactie zou moeten doorgaan, is bijzonder frappant. Nadat u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat deze personen naar u toe zouden komen (CGVS, p. 33), wat impliceert dat zij u zouden kennen, daar waar u verklaarde dat de invallers onbekenden waren (CGVS, p. 25, 32 en 40) en dat er voordien geen enkele aanwijzing of waarschuwing is geweest (CGVS, p. 28). Ook over de professionele activiteiten van uw echtgenoot zijn jullie zeer bondig. Uw dochters wisten enkel dat hij advocaat was met kantoor in Adhamiya, uzelf kon hier nog aan toevoegen dat hij zich vooral bezighield met echtscheidingen en dat het cliënteel vooral bestond uit vrienden en mensen uit de regio (CGVS, p. 5-7). Verdere details kon u niet verschaffen. Dit gegeven loopt als een rode draad doorheen uw verklaringen: telkens er gevraagd werd naar meer specifieke kennis over bepaalde feiten of onderwerpen, gaf u aan dit niet meer te herinneren of hierover geen kennis te hebben. Dit gebrek aan gedetailleerde kennis ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens zijn er ook een aantal inconsistenties op te merken tussen uw verklaringen en deze van uw dochters. Zo verklaarde uw dochter M. dat de kleren van de personen die jullie huis binnenvielen groen waren (CGVS 15/23605, p. 20), daar waar uzelf en uw dochter S. stelden dat deze blauw van kleur waren (CGVS, p. 25; CGVS 15/23606, p. 27). U kon zelf ook niet specificeren hoe lang de inval bij uw thuis heeft geduurd (CGVS, p. 27 en 28). Uw dochter S. meende echter dat dit ongeveer een uur duurde en M. stelde dat dit ongeveer een half uur moest zijn geweest (CGVS 15/23605, p. 21; CGVS 15/23606, p. 31). Daarnaast is het opmerkelijk dat uw dochter M. niet heeft aangehaald dat u onwel werd de ochtend na de inval en dat uw broer een dokter is moeten gaan halen ter verzorging. Het is bijkomend ook frappant dat u en S. verschillende versies van deze feiten gaven. Daar waar u stelde slechts onwel te zijn geworden (CGVS, p. 29-30), was u volgens de verklaringen van S. de gehele tijd buiten bewustzijn (CGVS 15/23606, p. 40 en 41). Vervolgens zijn de verklaringen rond de tijdsduur van uw telefoongesprek met de ontvoerders van uw echtgenoot inconsistent. M. verklaarde dat dit een zeer kort gesprek was, daar waar S. stelde dat het zeker tien minuten heeft geduurd (CGVS 15/23605, p. 17; CGVS 15/23606, p. 45), uzelf meende dat het dan weer een vijftal minuten in beslag heeft genomen (CGVS, p. 32 en 33). Daarbovenop stelden M. en S. dat u niets heeft gezegd tijdens het gesprek (CGVS 15/23605, p. 17; CGVS 15/23606, p. 45), daar waar u verklaarde dat u wel verschillende zaken gevraagd en gezegd heeft aan de ontvoerders van uw echtgenoot en dat u zelfs vier dagen uitstel van betaling heeft kunnen verkrijgen (CGVS, p. 33 en 34). Voorts bent u stellig over het feit dat er een tweetal uur voor het vertrek van uw broer om het losgeld te gaan overhandigen een tweede contact is geweest met de ontvoerders van uw man (CGVS, p. 35), niettegenstaande dat uw dochters verklaarden dat dat eerste telefoongesprek het enige contact is geweest (CGVS 15/23605, p. 16; CGVS 15/23606, p. 47 en 48). U verklaarde echter geen verdere informatie over de inhoud van dat tweede gesprek te hebben, gezien uw broer de telefoon van u heeft overgenomen (CGVS, p. 35). U stelde enkel dat dezelfde tijd en plaats werden overeengekomen en dat er afgesproken werd dat uw broer naar Habibiya zou gaan en niet uzelf (CGVS, p. 35 en 36), wat, zoals hierboven reeds gesteld, wel zeer beperkte instructies zijn, en daarenboven een wel zeer merkwaardig gegeven is, gezien de ontvoerders van uw echtgenoot niet alleen u maar zelfs uw broer zouden herkennen, daar waar zowel uit uw verklaringen als deze van uw dochters (CGVS, p. 25, 32 en 40; CGVS 15/23605, p. 20 en 24; CGVS 15/23606, p. 27, 33 en 52) blijkt dat de ontvoerders onbekenden voor jullie waren.

Ook is het bijzonder bevreemdend dat noch uzelf noch iemand van de familie ook maar enige intentie heeft gehad om hulp in te roepen of om informatie te vergaren over de inval in jullie huis of over de verdwijning van uw echtgenoot. U verklaarde dat u op aanraden van uw dochters enkel uw broer heeft opgebeld om te vragen om hulp (CGVS, p. 28). Deze stelde voor om uw echtgenoot te gaan zoeken, maar u liet hem niet vertrekken gezien u geen vertrouwen had in de politie (CGVS, p. 29). Verder is er geen enkele actie ondernomen. Jullie hebben er met niemand over gesproken, niet met de burens, niet met uw schoonfamilie, niet met leden van uw stam, niet met de dokter die u is komen verzorgen toen u onwel werd, niet met collega-advocaten van uw man (CGVS, p. 30, 31, 32 en 40). U heeft zelfs uw bijna zeventienjarige zoon niet op de hoogte willen brengen van de gebeurtenissen (CGVS, p. 31). Daarnaast hebben jullie ook niet de hulp ingeroepen van de politie of van andere instanties (CGVS, p. 40), heeft u slechts het huis verlaten om de auto te verkopen (CGVS, p. 34 en 35) maar niet om zelf actie te ondernemen of te achterhalen wie er achter de inval en de verdwijning van uw echtgenoot zat. Er kan verwacht worden dat men bij de verdwijning van een vader of een echtgenoot op zijn minst enige moeite doet of actie onderneemt om hem te zoeken en/of terug te vinden. Deze niet alleen afwachtende maar

zelfs nalatige attitude van jullie zijde doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Tot slot zijn er nog en merkwaardige elementen in uw verhaal. Zo is het opmerkelijk dat u voor het losgeld van 20000 dollar uw auto moet verkopen, daar waar u nadien wel stelde altijd veel geld in huis te hebben omdat uw man niets bij de bank durfde te plaatsen (CGVS, p. 41). Bijkomend, gesteld dat u veel geld in huis had, is het frappant dat de ontvoerders van uw echtgenoot dit geld bij de inval niet meegenomen hebben. Ook gaf uw vader, toen u reeds in Turkije was, u 15000 dollar voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 22 en 23), het is dan ook opmerkelijk dat u in eerste instantie geen geld aan hem gevraagd heeft dat kon dienen als losgeld. Verder, gevraagd naar bijkomende identiteitsdocumenten van uzelf, uw dochters en uw echtgenoot, bracht u een zeer vaag en onsamenhangend relaas over welke documenten dit effectief zijn en waar deze documenten juist zijn (CGVS, p. 15-18). Sommige zouden door de smokkelaar afgenomen zijn, sommigen zouden nog bij uw vader in Irak liggen. Gevraagd naar welke documenten uw vader kan opsturen naar België geeft u inconsistente en ontwijkende antwoorden. Deze bijkomende merkwaardige vaststellingen ondermijnen nogmaals de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaas ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door

IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Zij tonen slechts uw identiteit en nationaliteit en deze van uw echtgenoot aan, dewelke niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- In zake: S.J.H.D.:

"Asielaanvraag: 04/09/2015

Overdracht CGVS: 16/12/2015

U werd gehoord op 9 maart 2016 van 14u00 tot 17u30 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Roland, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U gaf aan een soennitische moslima te zijn, afkomstig uit Bagdad. Vanaf uw geboorte woonde u samen met uw vader,

moeder, N. A. J. D. (...), uw zus, M. (...) en broer M. in de Al-Shurta in Bagdad, een overwegend soennitische wijk. U verklaarde studente Engelse talen te zijn geweest aan de universiteit van Bagdad. U begon aan deze studie in 2010 en rondde deze af in 2014. Nadien bleef u in het ouderlijk huis om het huishouden over te nemen.

Uw problemen begonnen op 15 juli 2015. Om één uur 's nachts werd u opeens wakker van lawaai. U snelde samen met uw zus M. naar beneden en daar zag u veel mannen in huis die alles stukmaakten en allerlei zaken riepen. U werd samen met uw zus en uw moeder naar de badkamer gestuurd. Nadat het terug stil werd in het huis, stelden jullie vast dat uw vader verdwenen was. Uw moeder heeft in de ochtend naar uw oom, de broer van uw moeder, gebeld. Deze is onmiddellijk naar jullie toegekomen om de problemen te bespreken. Uw moeder hield uw oom echter tegen om iets te ondernemen omdat zij schrik had dat ook hem iets zou overkomen.

Enkele dagen later kreeg uw moeder telefoon van onbekende personen. Zij vroegen losgeld, ongeveer 20000 dollar, in ruil voor de vrijlating van uw vader. Er werd afgesproken dat iemand het losgeld zou komen overhandigen in Habibiya op 25 juli. Opnieuw pleegde uw moeder overleg met uw oom. Ze besloten samen om de auto te verkopen, om zo aan geld te geraken. Op de avond van 25 juli is uw oom effectief vertrokken, maar hij is echter nooit teruggekeerd. Hierop besloot uw moeder om Irak te verlaten. U vertrok samen met uw moeder, uw zus M. en uw (toen nog) minderjarige broer M. op 27 juli 2015 naar Istanbul. Daar verbleven jullie iets minder dan een maand. Op 21 augustus reisden jullie verder per vrachtwagen, die jullie rechtstreeks naar België bracht en waar jullie op 2 september aankwamen. Twee dagen later, op 4 september 2015, dienden jullie een asielaanvraag in. Tot op heden heeft u niets meer van uw vader of van uw oom vernomen. Bij een terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden. U heeft geen vertrouwen in het leger en de politie.

Ter staving van uw identiteit legt u uw nationaliteitsbewijs voor. Na het interview maakte uw advocaat nog een kopie van de identiteitskaart en van het nationaliteitsbewijs van uw vader over.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw moeder, N. A. J. D. In het kader van haar asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“[idem bestreden beslissing N.A.J.D.]”

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Zij tonen slechts uw en uw vaders identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- In zake M.J.H.D.:

“Asielaanvraag: 04/09/2015

Overdracht CGVS: 16/12/2015

U werd gehoord op 8 maart 2016 van 9u05 tot 11u30 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Roland, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U gaf aan een soennitische moslima te zijn, afkomstig uit Bagdad. Vanaf uw geboorte woonde u samen met uw vader, moeder, N. A. J. D. (...), uw zus, S. (...) en broer M. in de Al-Shurtawijk in Bagdad, een overwegend soennitische wijk. U was studente biologie te zijn geweest aan de universiteit van Bagdad. U diende uw studie echter te onderbreken wegens uw vlucht uit Irak, na het tweede jaar voltooid te hebben.

Uw problemen begonnen op 15 juli 2015. 's Nachts werd u opeens wakker van lawaai. U snelde samen met uw zus naar beneden en daar zag u veel mannen in huis die alles stukmaakten en allerlei zaken

riepen. U werd samen met uw zus S. en uw moeder naar de badkamer gestuurd. Nadat het terug stil werd in het huis, stelden jullie vast dat uw vader verdwenen was. Uw moeder heeft in de ochtend naar uw oom, de broer van uw moeder, gebeld. Deze is onmiddellijk naar jullie toegekomen om de problemen te bespreken. Uw moeder hield uw oom echter tegen om iets te ondernemen omdat zij schrik had dat ook hem iets zou overkomen.

Enkele dagen later kreeg uw moeder telefoon van een onbekende persoon. Deze vroeg om losgeld, 20000 dollar, in ruil voor de vrijlating van uw vader. Er werd afgesproken dat iemand het losgeld zou komen overhandigen in Habibiya op 25 juli. Opnieuw pleegde uw moeder overleg met uw oom. Ze besloten samen om de auto te verkopen, om zo aan geld te geraken. Op de avond van 25 juli is uw oom effectief vertrokken naar Habibiya, maar hij is nooit teruggekeerd. Hierop besloot uw moeder om Irak te verlaten. U vertrok samen met uw moeder, uw zus S. en uw (toen nog) minderjarige broer M. op 27 juli 2015 naar Istanbul. Daar verbleven jullie iets minder dan een maand. Jullie reisden verder in een vrachtwagen, die jullie rechtstreeks naar België bracht en waar jullie op 2 september aankwamen. Twee dagen later, op 4 september 2015, dienden jullie een asielaanvraag in. Tot op heden heeft u niets meer van uw vader of van uw oom vernomen. Bij een terugkeer naar Irak vreest u dat ze ook uw broer zullen ontvoeren en dat u niets zou kunnen doen wat hem zou kunnen helpen.

Ter staving van uw identiteit legt u uw nationaliteitsbewijs voor. Na het interview maakte uw advocaat nog een kopie van de identiteitskaart en van het nationaliteitsbewijs van uw vader over.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw moeder, N. A. J. D. In het kader van haar asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“[idem bestreden beslissing N.A.J.D.]”

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Zij tonen slechts uw en uw vaders identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeksters voeren in een enig middel een schending aan van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van “de gegrondheid van de beslissing betreffend het statuut van vluchteling en van de subsidiaire bescherming”.

Zij gaan in op de motivering van de bestreden beslissing op volgende punten:

1. De onduidelijkheden in hun verklaringen
2. De tegenstrijdige verklaringen
3. De weigering om hulp te vragen
4. Het verkrijgen van de 20.000 USD
5. De voorgelegde documenten
6. De complexe en problematische veiligheidssituatie in Irak.

2.1.2. Bij het verzoekschrift voegen verzoeksters volgende documenten ter ondersteuning van de middelen:

- documenten over corruptie in de Irakese politie: een artikel “Iraq Country Profile” van 2016 van business-anti-corruption.com en een artikel “Iraq’s premier vows to stamp out corruption in 2016” van 9 januari 2016 van presstv.ir (stuk 2)
- een rapport over Irak van 2015/2016 van Amnesty International (stuk 3)
- een eigendomsakte (stuk 4).

2.1.3. In een aanvullende nota van 29 augustus 2016 brengt de Commissaris-generaal volgende gegevens aan ter beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad:

- COI Focus Irak "De veiligheidssituatie in Bagdad" van Cedoca van 23 juni 2016
- COI Focus Irak "De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van Cedoca van 12 augustus 2016
- een blogbericht "Musings on Iraq: Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van musingsoniraq.blogspot.be van 16 augustus 2016.

2.1.4. In een aanvullende nota neergelegd ter zitting brengen verzoeksters informatie bij over de veiligheidssituatie in Irak, hoofdzakelijk met betrekking tot Bagdad, alsook de vertaling van de eigendomsakte die reeds bij het verzoekschrift werd gevoegd.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoeksters' asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de inval en de ontvoering op 17 juli 2015 betreft, merkt de Raad op dat de spontane verklaringen van eerste verzoekster uiterst vaag zijn. Eerste verzoekster maakt deze feiten niet aannemelijk omdat zij het relaas vertelt zonder doorleefde details te kunnen vermelden (N. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 23). Opnieuw gevraagd naar wat er gebeurde tijdens de inval op 17 juli 2015 blijft verzoeksters relaas verstoken van een anekdotisch karakter (N. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 24). Wanneer haar gevraagd wordt naar hoeveel personen zijn binnengevallen, wie deze mannen waren, wat ze hebben gezegd en hoe lang zij binnen zijn geweest, stelt verzoekster in wezen dat zij dat niet weet (N. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 25-28). De spontane verklaringen van tweede en derde verzoekster zijn zo mogelijk nog vager op dit punt (S. CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 26-27; M. CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 15). Op de asielzoeker rust een medewerkingsplicht en verzoeksters komen hieraan niet tegemoet met een dergelijke terughoudendheid omtrent het kernelement ter staving van hun asielaanvraag. Bovendien heeft eerste verzoekster tijdens haar eerste verklaringen geen melding gemaakt van het feit dat zij met geweld werden gedwongen zich in de badkamer te verschuilen. In haar eerste versie van het asielrelaas heeft zij het over een "controle" waarbij haar man werd "gearresteerd". En toen haar man werd opgepakt werd gevraagd of er nog een andere man aanwezig was, antwoordde zij dat zij nog een zoon Mohammed heeft, maar die was niet aanwezig, die was bij haar zus (N. CGVS-vragenlijst, stuk 9, p. 1-2). Tijdens het CGVS-interview verklaart eerste verzoekster dat de gewapende mannen niets hebben gezegd tegen hen, dat ze niet tegen hen hebben gepraat, dat ze niets hebben gevraagd, dat toen zij binnenkwamen zij aan haar man hebben gevraagd of hij alleen was en hij antwoordde dat hun zoon er niet was, dat die was vertrokken, maar dat eerste verzoekster verder niets weet omdat die mannen hen geduwd hebben en in de badkamer hebben gezet (N. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 26). Een dergelijke omissie en tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van de verklaringen over de voorgehouden de inval en de ontvoering op 17 juli 2015.

Verzoeksters wijzen daarna nog op de verdwijning van N.'s broer, de nonkel van tweede en derde verzoekster, maar hierover leggen tweede en de derde verzoeksters compleet tegenstrijdige verklaringen af. Tweede verzoekster stelt immers dat er eerst geen andere familieleden zijn vertrokken uit Irak en dat haar nonkel en zijn vrouw nog daar zijn (S. CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 17). Ook in haar spontaan asielrelaas verklaart eerst zij dat haar nonkel losgeld heeft gebracht, maar haar vader niet werd vrijgelaten en er verder niets is gebeurd (S. CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 27). Derde verzoekster verklaart eveneens eerst dat haar nonkel nog in Bagdad woont (M. CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 12). Bijgevolg wordt ook aan de verdwijning van deze nonkel geen geloof gehecht.

Wat de bij het verzoekschrift gevoegde eigendomsakte betreft, merkt de Raad op dat deze geen enkele relevantie heeft voor de door verzoeksters aangehaalde problemen. Over de overige voorgelegde documenten vormen slechts een bewijs van de identiteit en herkomst van verzoeksters, waarover geen discussie bestaat. Bijgevolg zijn deze niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

Nu het cruciale feiten van de inval en de ontvoering op 17 juli 2015 van de echtgenoot van eerste verzoekster, de vader van tweede en derde verzoekster, en de verdwijning van de broer van eerste verzoekster, de nonkel van tweede en derde verzoekster, door de Raad niet aannemelijk wordt geacht,

dient te worden vastgesteld dat verzoeksters er niet in geslaagd zijn om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken in de zin van het vluchtelingenverdrag.

Verzoeksters laten daarnaast nog uitschijnen dat zij vrezen het slachtoffer te worden van geweld tegen soennieten in Bagdad. Uit de informatie in het administratief dossier (N. Landeninformatie, stuk 13, nr. 1) kan immers geenszins worden afgeleid dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geïsoleerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters' vermeende vrees en problemen, haalden verzoeksters bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan hun religie verbonden problemen aan. Verzoeksters tonen dan ook geenszins *in concreto* aan dat of in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst zouden dreigen te worden ontvoerd of gedood.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeksters zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeksters tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (N. Landeninformatie, stuk 13, nr. 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeksters geciteerde en bijgebrachte informatie als de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de

acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er

tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeksters louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeksters vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP